

РЕШЕНИЕ

№ 4459

гр. София, 18.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в
публично заседание на 06.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **2744** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – 207 от АПК по предявен иск с правно основание чл. 125 от Закона за държавния служител.

Т. Ц. Т. е предявил срещу Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси” иск за присъждане на обезщетение за период от 10 месеца, през което е останал без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение със заповед № ЧР 32 1 7/ 26.02.2009 г. на председателя на ДА "ДРВВЗ". Предявено едновременно с оспорването на цитирания административен акт и конкретизирано в молба от 27.09.2011 г., искането до съда е за присъждане на обезщетение в размер на 6973,30 лв.

Ответникът, Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси”, чрез представител по пълномощие, оспорва иска. Твърди, че в администрацията на агенцията не е постъпвала покана от ищеца за заплащане на обезщетението.

Прокурорът от СГП дава заключение, че искът е основателен и доказан и следва да се уважи.

От фактическа страна се установява:

Със заповед № 307/ 03.05.2002 г. на председателя на ДА „Държавен резерв и военновременни запаси” ищецът е назначен като държавен служител на длъжност старши експерт в З. А. на ТД „Държавен резерв” – [населено място]. Преназначен е със заповед № 566/ 01.12.2005 г. на длъжност началник сектор с ранг III младши на З. А. в ТД „Държавен резерв” [населено място] при агенцията, а със заповед от 22.01.2009 г. е повишен в ранг II младши. Със заповед № ЧР 32 1 7/ 26.02.2009 г. на председателя на

ДА „ДРВВЗ” на Т. е наложено дисциплинарно наказание уволнение и е прекратено служебното правоотношение. С решение № 57/ 12.11.2009 г. на АССГ, I отделение, 13 състав по адм. дело № 2473/ 2009 г. цитираната заповед е отменена. С постановено на 01.12.2010 г. определение по адм. дело № 13910/ 2010 г. на ВАС, Петчленен състав II колегия е оставено в сила определението по адм. дело № 501/ 2010 г. на ВАС, V отделение, с което е оставена без разглеждане касационната жалба срещу решението на АССГ.

Т. твърди, че в периода след прекратяване на служебното правоотношение със заповед № ЧР 32 1 7/ 26.02.2009 г. на председателя на ДА „ДРВВЗ” не е работил нито по трудово, нито по служебно правоотношение. С разпореждане № 061 00 981 1/ 01.06.2009 г., издадено от ръководител на осигуряването за безработица в РУСО В. му е отпуснато парично обезщетение за безработица. Полученият от ищец брутен доход за м. януари 2009 г. възлиза на 692,23 лв. Към 01.12.2010 г дължимото му възнаграждение съгласно издадено от директор на ТД „Държавен резерв” В. удостоверение е 697,33 лв. Десетократния му размер претендира ищецът, който не се е явил в администрацията на ответника за заемане на длъжността в срока по чл. 122, ал. 1 ЗДСл.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното: Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата. В чл. 122, ал. 1 от ЗДСл е предвидено, че при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение.

В разглеждания случай, с решение на АССГ е отменена заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца; в рамките на установения от закона двуседмичен срок от влизането му в сила Т. не е възстановен на длъжност в администрацията на ответника.

Ищецът поддържа, че в периода след прекратяване на служебното правоотношение със заповед № ЧР 32 1 7/ 26.02.2009 г. на председателя на ДА „ДРВВЗ” не е работил нито по трудово, нито по служебно правоотношение, в подкрепа на което сочи доказателства, че е получавал обезщетение за безработица по реда на КСО. Касае се за твърдение на отрицателен факт, което по правилата за разпределяне на тежестта на доказване подлежи на опровергаване от насрещната страна в процеса. Ответникът не ангажира доказателства, оборващи цитираното твърдение, поради което се налага извод, че Т. не е престирил труд и не е получавал доходи от труд в 10 - месечния период от прекратяване на служебното правоотношение. Следователно искът е доказан по своето основание.

Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 изречение последно от ЗДСл предвижда две

алтернативни хипотези за определяне основата за изчисляване на обезщетение - момента на признаване на уволнението за незаконно или неявяването на служителя да заеме службата. Втората хипотеза е приложима в случаите, когато служителят не се яви в срока по чл. 122, ал. 1 ЗДСл, за да заеме длъжността, от която е освободен. Следователно меродавно за определяне размера на обезщетението на Т. е brutното трудово възнаграждение за длъжността към м. декември 2010 г. - датата, считано от която той е разполагал с 14 - дневен срок да заяви желанието си да бъде допуснат да заеме длъжността, от която е освободен. Ищецът не оспорва по размер brutното възнаграждение за длъжността началник сектор в складова база [населено място] към териториална дирекция „ДР“ В., което според удостоверение, издадено от директора на цитираното звено на ДА „ДРВВЗ“, за м. декември е 697,33 лв. Следователно обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл възлиза на 6973,30 лв и в този размер следва да бъде присъдено на Т.. Ищецът не претендира присъждане на законна лихва и с оглед диспозитивното начало в процеса такава не се присъжда.

При очертания изход на спора и съобразно чл. 143, ал. 1 АПК разноси се следват само на ищеца и при направеното в оспорването, въз основа на което е образувано настоящето дело /след отделянето му от адм. дело № 2473/ 2009 г. на АССГ, I отделение, 13 състав/ искане такива ще следва да му бъдат присъдени в размера, отразен като дължимо и платено в брой възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 30.11.2011 г. сключен между него и адв. Я. - 350 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ да заплати на Т. Ц. Т. на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл обезщетение за период от 10 месеца, през който не е заемал държавна служба, в размер на 6973,30 лв /шест хиляди деветстотин седемдесет и три цяло и тридесет стотни/ лв, както и на основание чл. 143, ал. 1 АПК разноси по делото в размер на 350 /триста и петдесет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: